ՈՂԲ

Հերի՛ք է որքան ապրեցայ, քանի որ ցաւերուս մէջ
կը քալեմ առանց գրտնելու բաղուկ մ'որ ինծի
օգնէ,
Քանի որ հազիւ կը խընդամ տրդոց որ գիս
կ'պաշարեն,
Քանի որ այլ եւս ծագիկներն անգամ գիս չեն
հրրնուեցներ,
Քանի որ զարնան, երբ Աստուած բնութի՛ւնը կը
զարդարէ,
Անուրախ մըտքով կը դիտեմ գեղմունքն այդ շրջեզ
սիրոյն,
Քանի որ իմ այն պահուն մէջ ուր մարդ լոյսէն
կը փախչի
Եւ, աւա՜ղ, ամէ՛ն բանի տըրտմութի՛ւնը կը
զգայ թաքուն,
Քանի որ պայծառ յոյսը պարտըւած է հոգիիս մէջ.
Քանի որ բուրմանց այս եղանակին մէջ ու
վարդերու,
Կ'ըղձամ, ո՜վ դրստրիկս, ներտուիլ ըստուերին
ծոցն ուր կը հանգչիս,
Քանի որ մեռա՛ծ է սիրտըս, հերի՛ք որքան
ապրեցայ:
Ես չըմերծեցի կատարել իմ պարտէս աշխարհիս
վրայ.
Ահա՛ այն ակօ՛սը զոր փորեցի, ահա՛ իմ որաս,
Ապրեցայ ժըպտուն եւ օրէ օր հեզ դարձած ուելի,
Կանգուն միշտ, բայց դէ՛պ ի խորհուրդը միշտ
գըլուխըս հակած:
Ամէն իմ կըրցածս ըրի, տըրմնեցայ ու ծառայեցի,
Ու տեսայ յանախ որ դատաւորիս վրայ կը
ծիծաղէին,
Զարմացայ իմ դէ՛մըս ստելութիւն դիզուած
տեսնելով,
Վասըն զի ես շատ տառապած էի եւ շա՛տ
աշխատած:
Թիարանին մէջ այս կեանքին ուր ոչ մէկ թեւ
կը պարզուի,
Արիւնաթաթախ, անտըրտունջ, գետին գլորելով
յանախ,
Տըրտում, ուժասպառ, թիապարտներու ծաղրին
նըշաւակ,
Կըրեցի իմ մա՛սըս յաւերժական ծոմըրշըգթայէն,
Հիմայ աչուրնե՛ըս կիսով միայն կը բացուին
այլ եւս,

ՎԻՔԹՕՐ ՀԻԻԿՕ

Ա՛լ ոչ իսկ գլուխ՛ըս կը դարձընեմ՝ անուս երբ
կուտան.
Ապշութեամբ լեցուն եմ ու ճանձրոյթով, նըման
այն մարդուն
Որ այգէն առաջ կ'ելլէ անկողնէն ու չէ քընացած:
Ա՛լ նոյն իսկ ես չեմ զիջանիր, մըռայլ
ծուլութեանը մէջ,
Պատասխան տալ այն նախանձոտին որ գիս կը
մըրռտէ.
Բա՛ց ինծի, ո՜վ Տէր, բա՛ց ինծի դըրուներն անվերջ
գիշերին,
Որպէս զի այլեւս երբեմ ու կորչիմ և անհետանամ:

Թարգմ. Ա. Զ. ՎԻՔԹՕՐ ՀԻԻԿՕ (1)

---

(1) *Վիքթոր Հիւկօ հաւատքի, կորովի, գաղափարապաշտ պայքարի բանաստեղծն է ամէն բանէ առաջ, բայց ունի նաեւ երգեր որ դատնութեան ու վհատութեան պահերու արտայայտումն են: Ողբը, որուն թարգմանութիւնը կը հրատարակեմ, գրուած է մեծ քերթողին կեանքի այն չըրջանին երբ Թշուառներու հեղինակը, ռամկավարական ոգիով մինչեւ ծուծը տոգորուած, ինքզինքը կամաւորապէս աքսորած ըլլալով Անգլիացւոց պատկանող Կերնըզկ կղզին, իր գրչով կը կուէր Նափոլէոն Գ.ի ըէժիմին դէմ եւ երբ իր անձնական կեանքը թունաւորուեցաւ քանի մը մեծ դըժբախտութիւններէ (իր ամենասիրելի դստրիկը արկածի մը զոհ երթալով ծովամոյն եղաւ, եւ իր բարեկամ կարծած գրչակիցներէն ոմանք լկտի վերաբերմունք մը ունեցան իրեն հանդէպ): Ա. Զ.*

digitised by A.R.A.R.@